

Acord del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears pel qual es resol el recurs presentat per XXXXX, en representació del Club U. E. Lloret contra la sanció imposada al club per part del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Futbol de les Illes Balears notificat el 23 d'abril de 2026

Ponent: Teresa Espases González

Antecedents de fet

1. El 4 de maig de 2026 XXXXX, en representació del Club U. E. Lloret, va presentar un recurs davant el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears (TEIB), contra la sanció imposada al club, com a conseqüència dels fets ocorreguts en el partit celebrat el 12 d'abril de 2026.
2. Mitjançant requeriment de 8 de maig de 2026, el Tribunal va requerir l'expedient corresponent a la Federació de Futbol de les Illes Balears, que el va lliurar el 15 de maig de 2026.
3. Mitjançant la consulta respectiva, enviada per correu electrònic el 7 de maig de 2025 al Registre d'Entitats Esportives de la Direcció General d'Esports, s'ha comprovat la condició del senyor Joan Nicolau Martínez com a president de l'entitat U. E. Lloret, a l'efecte d'acreditar-ne la representació d'acord amb el que exigeix l'article 5 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Fonaments jurídics

1. Segons l'article 176 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, d'Activitat Física i Esport de les Illes Balears:

1. El Tribunal de l'Esport de les Illes Balears és l'òrgan suprem jurisdiccional esportiu en els àmbits disciplinari, organitzatiu i de competició, i electoral en les Illes Balears, i decideix, en última instància en via administrativa, sobre les qüestions electorals, competitives i disciplinàries esportives de la seva competència establertes en aquesta llei i en les disposicions reglamentàries que la desenvolupin. Així mateix, assumeix les funcions de mediació i d'arbitratge en la matèria esportiva. Està adscrit orgànicament a la conselleria competent en matèria d'esports del Govern de les Illes Balears, que li presta el suport material de personal i pressupostari, i actua amb total autonomia i independència en l'exercici de les funcions que se li encomanen.

2. Els acords del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears esgoten la via administrativa i, en contra, s'hi podrà interposar recurs davant l'òrgan competent de la jurisdicció contenciosa administrativa. Els acords s'executaran en primera instància a través de la federació esportiva corresponent, que en serà responsable del compliment efectiu.

3. Al Tribunal de l'Esport de les Illes Balears li serà d'aplicació la normativa sobre òrgans col·legiats prevista en la legislació vigent.

De l'article 182.1 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, es desprèn que, concretament en l'àmbit disciplinari, el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears té, entre d'altres, la funció de conèixer i resoldre els recursos interposats contra els acords adoptats en matèria disciplinària esportiva pels òrgans disciplinaris de les federacions esportives de les Illes Balears, i de les entitats esportives, en els supòsits, la forma i els terminis establerts en aquesta llei i en la resta de disposicions reglamentàries que en resultin d'aplicació.

L'article 155 de la mateixa llei defineix què s'entén per àmbit disciplinari:

1. La potestat disciplinària és la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva en ocasió d'infraccions de les regles del joc o la competició, o de les normes generals de conducta esportiva establertes en aquesta llei i en les disposicions que la desenvolupin.
2. S'entenen per infraccions de les regles del joc o de la competició les accions o omissions que durant el desenvolupament del joc, de la competició o de la prova en vulnerin, impedeixin o pertorbin el desenvolupament. No es considerarà exercici de la potestat disciplinària esportiva la facultat de direcció del joc, la prova o la competició pels jutges o àrbitres a través de l'aplicació de les regles tècniques de la modalitat o l'activitat esportiva corresponent.
3. Són infraccions de les normes generals de conducta esportiva les accions o omissions que suposin un trencament de qualsevol norma d'aplicació en l'esport no inclosa en l'apartat anterior o dels principis generals de la conducta esportiva que es deriven dels articles 4 i 5 d'aquesta llei. [que regulen, respectivament, la funció social i valors de l'activitat física i l'esport i les finalitats].
4. La potestat disciplinària s'estén a les entitats esportives i a les persones esportistes que formin part d'aquests, al personal tècnic i directiu, als jutges i les jutgesses, als àrbitres i, en general, a totes aquelles persones i entitats que en la seva condició d'agents de l'activitat esportiva es trobin regulats en aquesta llei.

Per tant, a la vista de la regulació legal exposada, es constata la competència d'aquest Tribunal per conèixer i resoldre el recurs.

2. De la documentació que consta a l'expedient es desprèn que el senyor Nicolau, en representació del Club U. E. Lloret, té la condició de persona interessada en el procediment, com a titular de drets o interessos legítims, d'acord amb l'article 4 de la Llei 39/2015, i se'n considera acreditada la representació, als efectes d'allò que estableix l'article 5 d'aquesta llei.

Així mateix, de l'expedient es desprèn que s'ha esgotat la via federativa prèvia.

3. La resolució impugnada és de 21 d'abril de 2026 i es va notificar a l'interessat el 23 d'abril. De l'article 71.5 del Decret 33/2004, de 2 d'abril, pel qual es regulen les

federacions esportives de les Illes Balears, que s'ha de considerar vigent en tot el que no s'oposi a la nova Llei, es dedueix que el termini per impugnar els acords dels comitès d'apel·lació de les federacions és de quinze dies hàbils. Atès que la Llei 2/2023 no preveu un termini distint per fer aquest tràmit i que el recurrent ha presentat el recurs davant el TEIB dia 4 de maig, aquest s'ha presentat en el termini legalment establert.

En conseqüència, atès que el recurs s'ha presentat en el termini establert i en la forma escaient, procedeix entrar en el fons de les qüestions que s'hi plantegen.

4. A l'escrit del recurs, el senyor Nicolau relata uns fets distints dels que conté l'acte de l'àrbitre. En síntesi, exposa el següent:

Primero.

Que en el encuentro disputado el 12 de abril de 2026, en el minuto 14 de partido, el árbitro decidió suspender el mismo alegando que una aficionada la estaba grabando de forma presuntamente acosadora y profiriendo insultos.

Sin embargo, tal y como se acredita en las pruebas aportadas, la actuación arbitral fue contradictoria, ya que inicialmente el motivo alegado fue la grabación y, posteriormente, se introdujo la supuesta existencia de insultos sin concretarlos en ningún momento.

Segundo.

Que el árbitro no cerró el acta arbitral en el propio terreno de juego, incumpliendo su obligación reglamentaria, procediendo a su cierre dos días después (14 de abril de 2026), lo que constituye una irregularidad grave [...].

Tercero.

Que este club presentó el día 13 de abril de 2026 un informe ante el Comité de Competición sin disponer del acta arbitral, debido a su inexistencia en ese momento. Posteriormente, el Comité de Competición notificó la resolución el 17 de abril de 2026, imponiendo [al club] sanciones económicas y deportivas. [...]

Quinto.

Que este club solicitó la suspensión cautelar de las sanciones, la cual fue estimada parcialmente, excluyendo de forma injustificada al entrenador, quien no pudo ejercer sus funciones en el siguiente encuentro, causando un perjuicio evidente al club.

[...]

También aportamos una foto del once titular que salió al principio de partido poniendo en el recurso el dorsal, nombre, apellidos y señalando quién era la capitana y la portera y no coinciden con las escritas en el acta. [...]

[...]

La ponente [del Comité de Apelación] sólo se fija en la actitud de la aficionada y no en la del árbitro que [...] la acusa de grabarle directamente a él, cosa que es complicada a una distancia tan lejana si se graba desde la grada donde está el público y él está corriendo en medio del campo de fútbol, haciendo sus funciones.

Així mateix, el recurrent esmenta en el recurs que la guàrdia civil se va personar en el lloc dels fets, si bé no va obligar a l'aficionada a sortir del camp de futbol perquè *"gravar en un lloc públic és legal"*. També esmenta irregularitats en la redacció de l'acta arbitral —i destaca, en aquest sentit, que va ser redactada i tancada dos dies després del partit i que contenia errors sobre la identitat de determinades jugadores—, i allega la manca d'investigació per part del Comitè d'Apel·lació, així com que se va aplicar incorrectament el protocol arbitral d'incidents amb el públic.

I, per tot l'exposat, demana que s'estimi el recurs, es revoqui l'acte impugnat i es deixin sense efecte les sancions imposades al Club i als seus membres, o bé, subsidiàriament, s'acordi la retroacció del procediment per a una correcta valoració de la prova i que s'adopti, si n'és el cas, una compensació econòmica per danys morals, en cas d'estimar-se el recurs.

5. A l'acta arbitral del partit consta el següent:

En el minuto 14 del encuentro, tengo que parar el encuentro de inmediato porque me percató que una persona del público que formaba parte del equipo visitante UE Lloret estaba grabando de forma acusadora hacia mi persona y añadiendo insultos de todo tipo, sobre todo humillantes y violentos desde el primer minuto del encuentro. [...] El mismo delegado le dijo que tenía que parar de grabar y le invitó a irse de las instalaciones deportivas [...] ella misma dijo con sus propias palabras que no iba a dejar de grabar, que estaba en todo su derecho. [...] Vino la guardia civil, que recomienda suspender el encuentro...

6. De l'Acord del Comitè de Competició, que forma part de l'expedient presentat per la Federació (pàg.18), es desprèn que es va imposar al club recurrent una multa de 75 euros, en base a l'article *130-artículo 60 al Club* i devora hi consta:

Sancionar por incidentes de público de carácter leve. Partido suspendido por aficionada del equipo visitante que graba al árbitro del encuentro profiriendo todo tipo de insultos humillantes y violentos, negándose a poner fin a su actuación y a abandonar las instalaciones deportivas.

També es sanciona a una jugadora de la Unió Esportiva Lloret i al president d'aquest Club —que interposa el recurs present— amb la pèrdua d'un partit oficial respectivament, per *menysprear l'àrbitre*.

7. La jurisprudència ha consagrat en nombroses ocasions l'aplicació plena dels principis del dret penal a la potestat sancionadora de l'Administració Pública, si bé amb certs matisos d'intensitat. Aquesta extensió de garanties es deriva de l'article 25 de la Constitució Espanyola i es desenvolupa a la Llei 39/2015, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, i a la Llei 40/2015, de Règim Jurídic del Sector Públic.

Entre els principis que han d'inspirar el dret sancionador administratiu destaquen especialment el de legalitat i el de tipicitat. Conforme a aquest darrer, les normes que estableixen infraccions i sancions han d'aportar una descripció específica i precisa de les conductes tipificades i de la sanció correlativa a cada una de elles. Aquest principi és garantia de la seguretat jurídica a la qual té dret la ciutadania, per conèixer en cada moment i amb certesa, les conductes que constitueixen una infracció, i a la vegada, les sancions que comporten.

Cal destacar la sentència de la Sala Contenciosa-administrativa del Tribunal Suprem 4323/2020, de 26 de novembre de 2020, que recull la doctrina jurisprudencial dictada en la matèria:

Así, en primer lugar, la STC 276/2000, de 16 de noviembre, señala:
"[...] En efecto, conforme a reiterada doctrina de este Tribunal, que recuerda la STC 133/1999, de 15 de julio, [...] "el derecho fundamental enunciado en el art. 25.1 CE extiende la regla *nullum crimen, nulla poena sine lege* al ámbito del ordenamiento administrativo sancionador (SSTC 42/1987, FJ 2; 69/1989, FJ 1; 219/1989, FJ 2; 207/1990, FJ 3 y 341/1993, FJ 10) y comprende una doble garantía. La primera, de alcance material y absoluto, se refiere a la imperiosa exigencia de la predeterminación normativa de las conductas ilícitas y de las sanciones correspondientes, es decir, la existencia de preceptos jurídicos (*lex previa*) que permitan predecir con el suficiente grado de certeza (*lex certa*) dichas conductas, y se sepa a qué atenerse en cuanto a la aneja responsabilidad y a la eventual sanción;

[...]

Pues bien, esa garantía de predeterminación normativa de los ilícitos y de las sanciones correspondientes tiene "como precipitado y complemento la de tipicidad, que impide que el órgano sancionador actúe frente a comportamientos que se sitúan fuera de las fronteras que demarca la norma sancionadora" (SSTC 120/1996, de 8 de julio, FJ 8; 133/1999, de 15 de julio, FJ 2). Concretamente, el Tribunal Constitucional ha declarado que "una vez en el momento aplicativo del ejercicio de las potestades sancionadoras por los poderes públicos, éstos están sometidos al principio de tipicidad, como garantía material, en el sentido de que, por un lado, se encuentran en una situación de sujeción estricta a las normas sancionadoras y, por otro, les está vedada la interpretación extensiva y la analogía in malam partem, es decir, la exégesis y aplicación de las normas fuera de los supuestos y de los límites que ellas determinan" [...] (STC 52/2003, de 17 de marzo, FJ 5).

8. Si be és cert que correspon al Comitè de Competició en primera instància incardinar els fets ocorreguts en la conducta infractora i qualificar des d'un punt de vista jurídic aquests fets, és imprescindible que l'acta arbitral, com a mitjà de prova, detalli de forma precisa i unívoca dita conducta infractora, per garantir la seguretat jurídica, el dret de defensa del sancionat i la correcta aplicació del reglament disciplinari, amb ple respecte a la presumpció d'innocència. En aquest sentit, l'acta s'ha de redactar de forma fidel, concisa, clara, objectiva i completa; el cas contrari potser considerat un error manifest del col·legiat i deixar sense efecte les sancions que se'n derivin.

En efecte, el Reglament intern del Comitè Tècnic d'Àrbitres, als articles 56 i 57, disposa el següent:

Artículo 56. Redacción final del acta del encuentro

El árbitro principal del encuentro, una vez finalizado el partido, deberá redactar de forma fiel, concisa, clara, objetiva y completa, el acta del encuentro, así como los informes ampliatorios que estime oportunos si fuesen necesarios.

Artículo 57. Finalización del acta del encuentro

1. Una vez redactada el acta por parte del árbitro, éste en presencia de los delegados de ambos equipos, revisará el acta comprobando que las incidencias reflejadas en la misma concuerdan con las producidas en el terreno de juego.

[...]

4. Todas las actas de los partidos se deben cerrar o finalizar en las

instalaciones deportivas una vez terminado el encuentro, salvo causas de fuerza mayor. Si no se cerrara o finalizara el acta en el campo se deberán reflejar de forma obligatoria en el acta las causas de fuerza mayor que imposibilitaron que el acta se cerrara o finalizara en el campo.

9. El TEIB considera, un cop analitzada la documentació que consta a l'expedient i sobretot, a la vista de la redacció de l'acta arbitral, que aquesta no compleix els requisits de precisió, objectivitat, claredat i completesa de la conducta infractora, pel que fa a la sanció imposada al club; hi manca identificar els insults que l'aficionada va dirigir a l'àrbitre i la literalitat de les ofenses mereixedores de sanció —més tenint en compte que la gravació del partit, per part d'un aficionat, des de la grada, i sempre que es limiti la gravació a un ús personal i privat, no constitueix en sí mateixa una conducta infractora a la vista del règim disciplinari aplicable ni es pot enquadrar en cap de les infraccions que s'hi preveuen—. Com a descripció de la conducta infractora de l'aficionada, només hi consta, a l'acta, la referència genèrica següent:

[...] Estaba grabando de forma acusadora hacia mi persona y añadiendo insultos de todo tipo, sobre todo humillantes y violentos desde el primer minuto del encuentro.

Pel que fa al vídeo que s'aporta com a prova, no queden registrats els presumptes insults per part de l'aficionada a l'àrbitre. És cert que, com exposa el Comitè d'Apel·lació a l'Acord impugnat, *les gravacions són fragmentàries i no recullen la totalitat de l'incident des de l'inici fins a la suspensió definitiva*, de forma que el fet que els insults no es puguin apreciar a les gravacions no permet concloure que no es produïssin.

Ara bé, el que sí es pot afirmar és que els insults proferits no han quedat acreditats, perquè no es registren ni al vídeo aportat ni a l'acta arbitral, que pateix d'una falta de claredat i concisió al respecte incompatible amb l'aplicació dels principis propis de la potestat sancionadora que s'han exposat a la consideració jurídica sèptima, —sobretot si tenim en compte que els insults constitueixen la única conducta determinant de la infracció presumptament comesa per part del club, un cop s'ha exclòs d'aquesta consideració la gravació del vídeo per part de l'aficionada—.

Així doncs, tot i la presumpció de veracitat de les actes arbitrals que opera amb caràcter general i es deriva de l'article 169.4 de la Llei 2/2023, cal concloure, quant a la presumpta infracció comesa determinant de la sanció imposada al club, la no conformitat a dret de l'acta arbitral com a mitjà de prova vàlid en dret, atesos els vicis que presenta.

10. Pel que fa als possibles errors en què incorre l'acta arbitral sobre la identitat de les jugadores titulars a què es refereix el recurrent en els termes següents:

También aportamos una foto del once titular que salió al principio de partido poniendo en el recurso el dorsal, nombre, apellidos y señalando quién era la capitana y la portera y no coinciden con las escritas en el acta. [...]

No s'entren a valorar, atès que no guarden relació amb les sancions imposades i que constitueixen objecte de recurs.

11. D'altra banda, es considera que no procedeix estimar les pretensions del recurrent sobre l'anul·lació de les sancions imposades als membres del Club —jugadora i entrenador—, atès que el recurrent, més enllà de demanar-ho, no fonamenta dita pretensió ni en justifica els motius concrets. A més, l'acte arbitral no presenta deficiències pel que fa a les conductes descrites, en el seu cas, com a constitutives d'infracció, de forma que entra en joc la presumpció de veracitat de l'acta arbitral esmentada abans.

12. Així mateix, ateses les consideracions exposades anteriorment sobre les pretensions de l'interessat exposades en el recurs, que en determinen l'estimació parcial, no és necessari entrar a valorar la correcta o incorrecta aplicació del protocol sobre la violència verbal en relació a la suspensió del partit, o la retirada dels jugadors als vestuaris, etc., perquè no guarda relació directa amb els motius d'impugnació de les sancions objecte de controvèrsia.

Per això, reunit el Tribunal en la sessió de 10 de juny de 2025, prèvia deliberació dels assistents, adopta el següent

Acord

1. Estimar parcialment el recurs presentat per XXXXX, en representació del Club U. E. Lloret i anul·lar l'Acord del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Futbol de les Illes Balears, notificat el 23 d'abril de 2026 i deixar sense efecte la sanció imposada al Club, pels motius exposats a les consideracions jurídiques anteriors.
2. Notificar aquest Acord al recurrent i a la Federació.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord, que esgota la via administrativa, se pot interposar recurs contenciós administratiu, en el termini de dos mesos a contar des del el dia següent a la seva notificació, davant la Secció de lo Contenciós Administratiu del Tribunal d'Instància de Palma.

Palma, 10 de juny de 2026

El president del Tribunal de l'Esport de Illes Balears

Javier Capelástegui Pérez-España